

sygn. akt VII Pa 55/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Małgorzata Jarząbek

SO Monika Roslan-Karasińska (spr.)

Protokolant: Mateusz Mućka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) Przychodni Lekarskiej (...) w L.

o wyrównanie wynagrodzenia, żądanie ewentualne o dodatek funkcyjny

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 stycznia 2018 r., sygn. akt VI P 38/16

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych celem ponownego rozpoznania, w tym rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem II instancji.

SSO Małgorzata Jarząbek SSO Marcin Graczyk SSO Monika Roslan-Karasińska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpoznaniu sprawy z powództwa M. K. przeciwko pozwanej (...) Przychodni Lekarskiej (...) w L. o wyrównanie wynagrodzenia sygn.

akt VI P 38/16 wydał w dniu 17 stycznia 2018 r. wyrok na podstawie którego oddalił powództwo (pkt 1) i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka była zatrudniona w (...) Przychodni (...)

(...) w L. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 7 grudnia 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku młodszego asystenta. Porozumieniem zmieniającym warunki pracy i płacy z dnia 27 czerwca 2014 roku, obowiązującym od dnia 1 lipca 2014 roku powódka została zatrudniona na stanowisku asystenta fizjoterapii –

kierownika zespołu fizjoterapeutycznego wg VI kategorii zaszeregowania za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3.800 zł brutto. Ponadto powódka otrzymywała dodatek za wysługę lat w wysokości 9% oraz dodatek specjalny w wysokości 20%. W okresie od 1 listopada 2014 roku do dnia 31 marca 2015 roku powódka pełniła funkcję pełnomocnika ds. zintegrowanego systemu zarządzania. Za pełnienie tej funkcji powódka otrzymywała dodatek funkcyjny w wysokości 23% wynagrodzenia zasadniczego.

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent pieniężny za zaległy urlop wypoczynkowy wynosiło 5.068,01 zł brutto miesięcznie.

Organem założycielskim (...)Przychodni Lekarskiej (...)

w L. jest Ministerstwo Obrony Narodowej, zaś na jej czele stoi dyrektor, który kieruje działalnością podmiotu i reprezentuje go na zewnątrz. Jedną z komórek organizacyjnych Przychodni jest Rehabilitacja Medyczna, w skład której wchodzi poradnia rehabilitacyjna, kierownik oddziału dziennego rehabilitacji, ośrodek rehabilitacji dziennej, kierownik zespołu fizjoterapeutycznego oraz fizjoterapia ambulatoryjna. Działalność rehabilitacji medycznej w pozwanej Przychodni koordynuje kierownik zespołu fizjoterapeutycznego podlegający służbowo zastępcy dyrektora ds. medycznych.

Wynagrodzenie zasadnicze w (...) Przychodni (...)

(...) w L. określone jest miesięczną stawką wynikającą z kategorii zaszeregowania, które przyznaje pracodawca. Oprócz wynagrodzenia zasadniczego, pracownik w zależności od lat pracy, stanowiska lub nałożonych obowiązków, otrzymuje dodatkowe wynagrodzenie liczone procentowo od wynagrodzenia zasadniczego, tj. dodatek stażowy, dodatek funkcyjny oraz dodatek specjalny.

Zgodnie z załącznikiem nr 3 do regulaminu wynagradzania z dnia 28 listopada

2013 roku stanowisko asystenta fizjoterapii zakwalifikowane zostało do VI kategorii zaszeregowania, zaś stanowisko starszego asystenta fizjoterapii do VII kategorii zaszeregowania z wymaganiami 7 lat stażu pracy. Natomiast stanowisko kierownika, zastępcy komórki organizacyjnej, zakładu zalicza się do X kategorii zaszeregowania. Wynagrodzenie wg VI kategorii zaszeregowania, zgodnie z regulaminem wynagradzania pozwanej do dnia 3 grudnia 2014 roku obejmowało kwoty od 3.400 zł do 3.800 zł, a wg VII kategorii kwoty od 3.800 zł do 4.200 zł. Natomiast od dnia 3 grudnia 2014 roku do dnia 1 marca 2016 roku VI kategoria zaszeregowania obejmowała kwoty od 2.800 zł do 3.800 zł, zaś VII kwoty od 3.100 zł do 4.300 zł. Z kolei w okresie od 1 marca 2016 roku VI kategoria zaszeregowania obejmowała kwoty od 2.800 zł do 4.100 zł, a VII kwoty od 3.100 zł do 4.600 zł.

Do zadań powódki na zajmowanym stanowisku asystenta fizjoterapii – kierownika zespołu fizjoterapeutycznego należało m.in. wykonywanie świadczeń rehabilitacyjnych zgodnie z zasadami wiedzy medycznej; obsługa specjalistycznych urządzeń; współpraca z lekarzem prowadzącym pacjenta; organizowanie, nadzorowanie i kontrolowanie pracy fizjoterapeutów oraz przestrzeganie pełnego wykorzystania czasu pracy; sporządzanie grafików pracy i planów urlopu dla podległego personelu; racjonalne wykorzystanie leków i materiałów pomocniczych oraz rzetelne prowadzenie obowiązującej dokumentacji. Powódka organizowała pracę fizjoterapeutów – rozpisrywała grafik, planowała urlopy, ponadto decydowała o ilości pacjentów przyjętych na dany turnus rehabilitacyjny, prowadziła księgę oddziału, nadzorowała ilość przeprowadzanych zabiegów, zamawiała potrzeby sprzęt do pracy.

W jednostce organizacyjnej jaką jest rehabilitacja medyczna funkcjonuje również stanowisko kierownika oddziału dziennego rehabilitacji. Do jego głównych zadań należy organizowanie, nadzorowanie i kontrolowanie pracy lekarzy, fizjoterapeutów i innych pracowników zatrudnionych ośrodkiem dziennym rehabilitacji i poradni rehabilitacji, nadzór i monitorowanie realizacji kontraktu z NFZ, przy omanie pacjentów czy nadzór nad dokumentacją medyczną. Stanowisko kierownika oddziału dziennego rehabilitacji

w pozwanej Przychodni pełnił zawsze lekarz.

Po likwidacji stanowiska kierownika oddziału dziennego rehabilitacji, które zajmowała R. P. powódka została wyznaczona przez dyrektora jako osoba do kontaktu w sprawach związanych z prowadzeniem oddziału rehabilitacji.

W okresie od 19 października do 6 listopada 2015 roku w pozwanej Przychodni odbyła się kontrola przeprowadzona przez inspektorów kontroli wojskowej Departamentu Kontroli Ministerstwa Obrony Narodowej, której celem była ocena zasadności informacji zawartych w skargach. W wyniku przeprowadzonych czynności kontrolnych ustalono m.in. nieprawidłowości w ustanowieniu i realizacji Programu Naprawczego Przychodni na lata 2014 -201; w dziale finansowym Przychodni, w polityce zatrudnienia oraz w wynagradzaniu pracowników, w braku polityki bezpieczeństwa informatycznego czy w zarządzaniu Przychodnią przez jej dyrektora.

Pismem z dnia 20 stycznia 2016 roku pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, upływającego z dniem 30 kwietnia 2016 roku. Jako przyczynę wypowiedzenia pracodawca wskazał reorganizację struktur zatrudnienia w (...) Przychodni Lekarskiej (...) w L. – likwidację stanowiska kierownika zespołu fizjoterapeutów.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych i aktach osobowych powódki z przywołaniem odpowiednich kart akt sprawy oraz na podstawie zeznań świadków M. B. A. B., M. Ś., M. D., R. P., K. D. oraz R. R., a także na podstawie zeznań powódki oraz dyrektora pozwanej K. K. w zakresie, w jakim korespondowały ze sobą nawzajem oraz z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Sąd Rejonowy nie dał wiary powódce, iż po odejściu likwidacji stanowiska kierownika oddziału rehabilitacji, które zajmowała wówczas R. P., powódka przejęła jej obowiązki. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy uznał materiał dowodowy za autentyczny, wiarygodny i pełnowartościowy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że powództwo jako niezasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka dochodziła wyrównania wynagrodzenia za okres od lutego 2013 roku do czerwca 2014 roku do kwoty wg.

VII kategorii zaszeregowania na stanowisku starszego asystenta fizjoterapii oraz w okresie od lipca 2014 roku do kwietnia 2016 roku do kwoty wg. X kategorii zaszeregowania na stanowisku kierownika zespołu fizjoterapeutycznego.

Sąd Rejonowy przytoczył i omówił treść przepisów Kodeksu pracy dotyczących wynagrodzenia pracowników, m. in. art. 29 § 1 pkt 3 k.p., art. 77¹-77³ k.p., art. 78 § 1 k.p. oraz art. 262 § 2 pkt 1 k.p. W ocenie Sądu Rejonowego znamienne w przedmiotowej sprawie pozostawało, iż powódka na terminie rozprawy w dniu 24 czerwca 2016 roku cofnęła powództwo o odszkodowanie z tytułu nierównego traktowania w zatrudnieniu. Wobec powyższego spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia wysokości należnego powódce wynagrodzenia według przepisów płacowych, tj. obowiązującego u pozwanej regulaminu wynagradzania.

Powołując się na ugruntowane poglądy orzecznictwa Sąd Rejonowy zaznaczył, że sąd pracy nie może ukształtować wynagrodzenia za pracę, ponieważ to należy do stron tego stosunku. Gdy więc pracownikowi przyznano wynagrodzenie mieszczące się w granicach wynagrodzeń przewidzianych dla wykonywanego stanowiska we właściwych przepisach płacowych, sąd nie jest władny zasądzić wyższego wynagrodzenia, chociażby określenie wynagrodzenia nastąpiło w najniższej stawce zastrzeżonej dla pracowników rozpoczynających pracę po raz pierwszy. Podobnie, gdy pracownikowi powierzono pełnienie obowiązków na stanowisku, które łączy się z wyższym wynagrodzeniem niż przyznane przez zakład

pracy na stanowisku zajmowanym przez pracownika zgodnie z umową i niżej opłacanym, sąd nie może zasądzić wyższego wynagrodzenia od najniższego wynagrodzenia przewidzianego na stanowisku wyżej wynagradzanym. Zatem poza przypadkiem naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, sąd pracy nie może ukształtować wynagrodzenia za pracę, jeżeli jest ono wypłacane w wysokości mieszczącej się w granicach określonych w przepisach prawa pracy i umowie o pracę.

Odnosząc się do roszczenia powódki o wyrównanie jej wynagrodzenia do VII kategorii zaszerogowania, tj. jak na stanowisku starszego asystenta fizjoterapii w okresie od lutego 2013 roku do czerwca 2014 roku, Sąd Rejonowy wskazał, że nie zasługuje ono na uwzględnienie. W spornym okresie powódka zatrudniona na stanowisku wg VI kategorii zaszerogowania otrzymywała wynagrodzenie za pracę w miesięcznej wysokości 3.800 zł brutto. Wskazana kwota jest kwotą mieszczącą się zarówno w VI, jak i VII kategorii zaszerogowania, zgodnie z regulaminem wynagradzania obowiązującym u pracodawcy.

VI kategoria zaszerogowania do dnia 3 grudnia 2014 roku obejmowała bowiem kwoty od 3.400 zł do 3.800 zł, a VII kategoria kwoty od 3.800 zł do 4.200 zł. Natomiast od dnia 3 grudnia 2014 roku do dnia 1 marca 2016 roku VI kategoria zaszerogowania obejmowała kwoty od 2.800 zł do 3.800 zł, zaś VII kwoty od 3.100 zł do 4.300 zł. Z kolei w okresie od 1 marca 2016 roku VI kategoria zaszerogowania obejmowała kwoty od 2.800 zł do 4.100 zł, a VII kwoty od 3.100 zł do 4.600 zł. W ocenie Sądu Rejonowego domaganie się przez powódkę maksymalnego wynagrodzenia kategoriach zaszerogowania jest nieuzasadnione. W całym okresie zatrudnienia wynagrodzenie powódki było zgodne przede wszystkim z jej VI kategorią zaszerogowania, a ponadto mieściło się w granicach VII kategorii zaszerogowania.

Roszczenia powódki o wyrównanie wynagrodzenia za okres od lipca 2014 roku do kwietnia 2016 roku wg X kategorii zaszerogowania na stanowisku kierownika zespołu fizjoterapeutycznego również nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie zajmowała równorzędnego stanowiska ze stanowiskiem kierownika jednostki, określonego w regulaminie organizacyjnym pracodawcy. W dniu 27 czerwca 2017 roku pozwana zawarła z powódką porozumienie zmieniające, powierzając jej stanowisko asystenta fizjoterapii – kierownika zespołu fizjoterapeutycznego wg VI kategorii zaszerogowania za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 3.800 zł brutto. Z tytułu koordynowania pracy fizjoterapeutów powódce przyznano dodatek specjalny, przewidziany dla osób wykonujących dodatkowe czynności. Ze struktury organizacyjnej pozwanej przychodzi wynika,

że oddziałem dziennym rehabilitacji kieruje kierownik oddziału dziennego rehabilitacji (X kategoria zaszerogowania). Było to najwyższe stanowisko w tym oddziale. W momencie zajmowania stanowiska kierownika oddziału dziennego rehabilitacji przez etatowego lekarza powódka podlegała mu merytorycznie i zobowiązana była do udzielania świadczeń rehabilitacji medycznej zleconych przez lekarza. Ponadto w ocenie Sądu Rejonowego powódka nie mogła tego stanowiska pełnić również po odejściu R. P., bowiem stanowisko to w strukturze pozwanej zostało zlikwidowane. Zespół fizjoterapeutów nie jest odrębną komórką organizacyjną w pozwanym podmiocie leczniczym, więc nie można uznać, że powódka zajmowała stanowisko kierownicze równorzędne z kierownikiem poradni.

Nadto należy podkreślić, iż ustawodawca dla pracowników poszczególnych pragmatyk zawodowych ustanowił szczegółowe wymagania co do konieczności posiadania przez nich odpowiednich kwalifikacji. Zatem ustawodawca określa pewne minimum, które pracownik musi spełnić, aby mógł zajmować dane stanowisko. W ocenie Sądu Rejonowego sam fakt podnoszenia przez pracownika kwalifikacji zawodowych, które uprawniają go do podjęcia pracy na wyższym stanowisku nie powoduje automatycznej zmiany treści stosunku pracy, tj. zmiany stanowiska pracy na zgodne z wyższymi kwalifikacjami. Nie ustanawia również po stronie pracodawcy obowiązku wręczania pracownikowi porozumienia zmieniającego, przyporządkowującego pracownika do wyższej kategorii zaszerogowania. Wymogi posiadania odpowiednich kwalifikacji zawodowych na określone stanowiska pracy zostały także określone w przepisach rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 roku

w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz. U. z 2011 r., nr 151, poz. 896). Zdaniem Sądu Rejonowego podnoszone przez powódkę okoliczności, że spełnia kryteria w zakresie wykształcenia i doświadczenia zawodowego do zajmowania stanowiska starszego asystenta fizjoterapii oraz kierownika komórki organizacyjnej w świetle przepisów ww. rozporządzenia, nie kształtowało po stronie pracodawcy obowiązku zatrudnienia powódki na wskazanych stanowiskach i zapłaty z tego tytułu wyższego wynagrodzenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Rejonowy ustalił, iż pracodawca w spornym okresie wypłacał powódce wynagrodzenie mieszczące się w granicach wynagrodzeń przewidzianych dla wykonywanego stanowiska we właściwych przepisach płacowych, tj. dla stanowiska asystenta fizjoterapii wg VI kategorii zaszeregowania. Zatem we wskazanych okolicznościach Sąd pracy nie był władny do zasądzenia powódce wyższego wynagrodzenia, co stanowiłoby kształtowanie przez Sąd treści stosunku pracy, a co leży w gestii stron tego stosunku.

Wobec powyższych ustaleń, Sąd Rejonowy oddalił również wnioski powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości oraz kadr i płac na okoliczność wyliczenia należnego powódce wynagrodzenia w okresie od lutego 2013 roku do maja 2016 roku wg X kategorii zaszeregowania oraz o wydanie wyroku wstępnego w sprawie. Zgodnie z orzecnictwem, jeżeli sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z opinii biegłych. Żądanie uzupełnienia dowodu z opinii jest bezpodstawne, jeżeli sprawa została dostatecznie wyjaśniona. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną, dlatego w jego ocenie wnioski powódki podlegały oddaleniu. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w żaden sposób nie wpłynęłoby na ustalenia natomiast z uwagi na fakt, iż powództwo zostało uznane za nieusprawiedliwione w zasadzie, w niniejszej sprawie nie zachodziły przesłanki do wydania wyroku wstępnego (art. 318 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z ogólną regułą odpowiedzialności za wynik sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości. Skarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowanie mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p. poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego i przeniesienie tego na grunt uzasadnienia skarżonego wyroku, polegające w szczególności na:

– nieprawidłowym określeniu i umiejscowieniu w czasie regulacji obowiązujących u pozwanego w postaci Statutu, Regulaminu Organizacyjnego oraz Regulaminów Wynagradzania, a następnie dokonania kwalifikacji stanowiska pracy powódki wg. nieobowiązujących przepisów wewnętrznych, przy jednoczesnym zupełnie nieuzasadnionym pominięciu zmian i ewolucji regulacji wewnętrznych pozwanego,

– wybiórcze powołanie i niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków i powódki, w części, w jakiej podawali oni, że powódka przejęła obowiązki w zakresie kierowanie Oddziałem Dziennym Rehabilitacji po R. P. oraz uchylenie się przez Sąd Rejonowy obowiązkowi oceny jaką pracę powódka faktycznie świadczyła,

– całkowite pominięcie treści zeznań świadka R. R. i okoliczności, że w toku prowadzonej przez niego kontroli ustalono, że powódka była kierownikiem jednostki i powinna być zakwalifikowana wg. X stawki zaszeregowania,

- wybiórczej ocenie materiału dowodowego z pominięciem istotnych dla sprawy dokumentów,
- głośłowne przyjęcie, że zeznania powódki były częściowo niewiarygodne.

b) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na zaniechaniu dokonania wszechstronnego omówienia w uzasadnieniu wyroku żądań powódki oraz dowodów, na których Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie,

c) niewłaściwym określeniu żądania powódki i nierozpoznananiu istoty sprawy w zakresie zgłoszonego przez nią roszczenia w piśmie z dnia 25 lipca 2016 r. (pkt 4), w którym na wypadek nieuwzględnienia roszczenia opartego na dotychczasowej podstawie powódka zgłosiła żądanie zapłaty kwoty 16.720 zł na podstawie nieprzyznania jej obligatoryjnego w jej przypadku dodatku funkcyjnego w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego,

d) art. 227 k.p.c. poprzez niewłaściwe oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentów przez wystąpienie do (...) Oddziału (...),

e) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nieprawidłowe oddalenie przez Sąd Rejonowy dowodu z opinii biegłego do spraw kadr i płac,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności:

a) art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez zaniechanie wyjaśnienia właściwej treści oświadczenia woli stron przy powierzeniu powódce pracy na stanowisku kierownika oddziału fizjoterapeutycznego w oderwaniu do woli stron oraz okoliczności zawarcia tej umowy,

b) art. 22 § 1 k.p. w zw. z art. 78 k.p., art. 80 k.p. i art. 13 k.p. poprzez nieuwzględnienie dyrektywy, że wysokość wynagrodzenia powinna wynikać z charakteru pracy rzeczywiście wykonywanej, zwłaszcza w sposób stały.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 47.248 zł z ustawowymi odsetkami, alternatywnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik powódki wskazał, że w jej ocenie oddalenie powództwa przez Sąd Rejonowy nie było prawidłowe. Żądanie powódki na wskazanej podstawie faktycznej roszczenia rozbijało się o kwestię ustalenia czy kierownik zespołu fizjoterapeutów to było stanowisko pracy pozwalające zakwalifikować powódkę do X stawki zaszerogowania, co wymagało wyjaśnienia struktury zakładowej pozwanego oraz tego, czy zespół fizjoterapeutów to była komórka organizacyjna, czy też nie. Ponadto zdaniem powódki Sąd Rejonowy winien był ustalić jaka była rzeczywista treść stosunku pracy, zgodnie z wolą stron, okolicznościami zawarcia aneksu do umowy o pracę oraz faktycznie wykonywanych przez nią czynności. W ocenie powódki ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są nieprawidłowe, opierają się na niewłaściwych ustaleniach faktycznych i wybiórczo powołanych oraz ocenionych dowodach. W dalszej części uzasadnienia pełnomocnik powódki w sposób szczegółowy odniósł się do poszczególnych zarzutów apelacji.

W odpowiedzi na apelację pełnomocni pozwanej wniosł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania. W ocenie pozwanej Sąd Rejonowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał trafnej oceny dowodów i w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny, a następnie dokonał prawidłowej subsumpcji, zaś podniesione przez powódkę zarzuty są niezasadne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej była zasadna w zakresie, w jakim prowadziła do uchylenia skarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, przy czym w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Sformułowanie "w granicach apelacji" wskazane

w art. 378 § 1 k.p.c. oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 listopada 2016 r., VI ACa 1269/15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 czerwca 2016 r. III AUa 831/15).

Pełnomocnik skarżącej, kwestionując zapadłe przed Sądem Rejonowym rozstrzygnięcie, podniósł szereg zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz prawa materialnego, zarzucając temu Sądowi przede wszystkim dokonanie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, pominięcie podnoszonych w toku procesu dowodów i okoliczności, jak również zaniechanie dokonania wszechstronnego omówienia i rozpatrzenia zgłaszanych przez powódkę żądań. Po rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy uznał część z podnoszonych przez powódkę zarzutów za zasadne, w tym w szczególności najdalej idący zarzut dotyczący częściowego nierozpoznania istoty sprawy.

W niniejszej sprawie powódka M. K. dochodziła od pozwanej (...) Przychodni Lekarskiej (...) (dalej jako (...)) kwoty 47.248 zł wraz z odsetkami tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od lutego 2013 roku do czerwca 2014 roku do kwoty wg VII kategorii zaszeregowania na stanowisku starszego asystenta fizjoterapii oraz w okresie od lipca 2014 roku do kwietnia 2016 roku

do kwoty wg. X kategorii zaszeregowania na stanowisku kierownika zespołu fizjoterapeutycznego. W tym też zakresie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił zakres roszczeń powódki. Jak jednak słusznie wskazano w treści apelacji, Sąd Rejonowy pominął roszczenie zgłoszone przez stronę powodową w piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2016 r. (k. 160 i nast. a.s.). Na stronie 5 tegoż pisma, powódka wskazała alternatywną podstawę faktyczną swojego żądania jako § 9 ust. 1 Regulaminu Wynagradzania obowiązującego w dacie zawarcia aneksu z dnia 27 czerwca 2014 r., zgodnie z którym z racji pełnienia funkcji koordynującej pracę pracowników nabyła roszczenie o dodatek funkcyjny w wysokości co najmniej 20% miesięcznego wynagrodzenia. W ocenie powódki za okres przepracowany na stanowisku „kierownika zespołu fizjoterapeutycznego” powinna otrzymać dodatek funkcyjny w łącznej wysokości 16.720 zł, liczony jako kwota 760 zł przez 22 miesiące pracy na ww. stanowisku. Powyższe roszczenie zostało zgłoszone na wypadek, gdyby Sąd Rejonowy uznał, że powódka nie pełniła stanowiska uprawniającego do żądania zaszeregowania w X stawce i gdyby Sąd Rejonowy podzielił stanowisko pozwanej,

że dodatek, który powódka otrzymywała na podstawie ww. aneksu, stanowił dodatek specjalny, a nie obligatoryjny dodatek funkcyjny. Pełnomocnik powódki tak w treści powyższego pisma, jak i w apelacji zdaje się sugerować, że żądanie dodatku funkcyjnego

za sporny okres stanowi roszczenie alternatywne i powoływał się w tym zakresie na możliwość jego domagania się w przypadku, gdyby Sąd Rejonowy uznał, że przysługujący powódce dodatek w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego stanowił dodatek specjalny, a nie funkcyjny.

Powyższy sposób sformułowania żądania przez pełnomocnika powódki sugeruje, że powódka zgłosiła nowe żądanie o charakterze ewentualnym – na wypadek, gdyby Sąd Rejonowy nie uznał, że pełniła stanowisko uprawniające do żądania zaszeregowania w X stawce zgodnie z aktualnymi w spornym okresie zatrudnienia przepisami płacowymi pozwanej, co należy utożsamiać z roszczeniem głównym. W orzecznictwie wskazuje się,

że zgłoszenie żądania ewentualnego jest dopuszczalne, gdyż kodeks postępowania cywilnego zezwala na szeroko pojętą kumulację roszczeń procesowych, a zgłoszenie żądania ewentualnego to szczególnie jej przypadek. W takiej sytuacji istnieją dwa roszczenia,

o których sąd jednak nie orzeka jednocześnie, ale kolejno i to zależnie od tego, jak orzeknie

o roszczeniu zgłoszonym w pozwie na pierwszym miejscu. W obecnie obowiązującym Kodeksie postępowania cywilnego nie ma wyraźnego przepisu o dopuszczalności zamieszczenia w pozwie obok żądania głównego, również żądania ewentualnego.

Nie ma także zakazu przyjmowania takiego sposobu konstruowania żądań w pozwie, zasadne było przyjęcie w doktrynie i orzecznictwie milczącej zgody ustawodawcy na takie rozwiązanie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 września 1960 r., 2 CR 366/59;

z dnia 26 stycznia 1979 r., IV CR 403/78; z dnia 14 października 1999 r., I PKN 325/99;

z dnia 8 czerwca 2001 r., I PKN 490/00; z dnia 24 czerwca 2009 r., I CSK 510/08; postanowienia z dnia 20 kwietnia 1966 r., I CZ 29/66; z dnia 20 maja 1987 r., I CZ 55/87;

z dnia 6 grudnia 2006 r., IV CZ 96/06; z dnia 28 października 2008 r., I PZ 25/08). W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że wobec oddalenia roszczenia o wyrównanie wynagrodzenia Sąd Rejonowy był zobowiązany rozpoznać żądanie ewentualne powódki, dotyczące zasądzenia na jej rzecz kwoty 16.720 zł tytułem dodatku funkcyjnego za okres pracy na stanowisku kierownika zespołu fizjoterapeutów. Uzasadnienie skarżonego rozstrzygnięcia nie zawiera żadnych rozważań w zakresie powyższego roszczenia. Sąd Rejonowy nie dokonał analizy tego żądania powódki pod kątem możliwości jego zgłoszenia w toku postępowania i wiążących się z tym kwestii formalnoprocesowych, ani też nie odniósł się do niego w merytorycznej. Żądanie to nie została zakwalifikowane jako modyfikacja powództwa, ani jego rozszerzenie, ani też zgłoszenie nowego roszczenia. W swoich rozważaniach Sąd Rejonowy uznał, że powódce przysługiwał dodatek specjalny, co na tle tak sformułowanego żądania winno skutkować z kolei rozważeniem zasadności żądania powódki o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej wymienionej wyżej kwoty jako niewypłaconego dodatku funkcyjnego.

Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy sąd zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 r., I UK 15/11; z dnia 24 marca 2004 r., I CK 505/03).

W orzecznictwie wskazuje się że nierozpoznanie istoty sprawy ma miejsce,

gdy sąd pierwszej instancji rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy; zaniechał

w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania; pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę; rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej

niż zgłoszona w pozwie; nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych lub prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2012 r., III SZ 3/12). Niedokonanie jakichkolwiek ustaleń przez Sąd Rejonowy w zakresie roszczenia powódki podniesionego w piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2016 r. prowadzi więc do wniosku,

że Sąd ten do tego żądania w ogóle się nie odniósł, co na tle cytowanych wyżej poglądów orzecznictwa należało zakwalifikować jako nierozpoznanie istoty sporu w zakresie zgłoszonego żądania.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy podzielił również częściowo zarzuty skarżącej w zakresie uchybień, jakich Sąd Rejonowy dopuścił się w zakresie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego. Ma rację skarżąca, że Sąd Rejonowy w sposób niedostateczny rozważył kwestie organizacji pracy w pozwanej Przychodni, które miały wpływ na jej roszczenie – w szczególności strukturę organizacyjną, powierzenie powódce stanowiska asystenta fizjoterapii-kierownika zespołu fizjoterapeutów.

Jak już wspomniano przy omówieniu zarzutu nierozpoznania istoty sporu, Powódka dochodziła pozwem wyrównania wynagrodzenia za okres od lutego 2013 r. do końca zatrudnienia w kwietniu 2016 r. W ocenie powódki w okresie od lutego 2013 r. do czerwca 2014 r. powinna otrzymywać wynagrodzenie zgodne z VII stawką zaszerogowania (miała stawkę VI), gdyż posiadane przez nią kwalifikacje i staż pracy były adekwatne do wymagań związanych ze

stanowiskiem „starszego asystenta fizjoterapii”. W tym czasie powódka miała stanowisko „asystenta fizjoterapii” i przysługiwała jej VI stawka zaszeregowania.

Co się natomiast tyczy okresu od lipca 2014 r. do kwietnia 2016 r., to w ocenie powódki powinna zostać w tym czasie zaliczona do X stawki zaszeregowania w związku

z powierzeniem jej stanowiska „asystent fizjoterapii-kierownik zespołu fizjoterapeutów”. Zdaniem powódki powierzenie jej ww. stanowiska oznaczało, że pełni funkcję kierownika komórki organizacyjnej, a tym samym przysługuje jej wyższa stawka zaszeregowania.

Niewątpliwie powódka w okresie spornym, na podstawie aneksu do umowy o pracę

z 1 października 2012 r., pracowała jako asystent fizjoterapeuta za wynagrodzeniem 3.400 zł. Następnie na mocy porozumienia zmieniającego warunki pracy i płacy z 1 lutego 2014 r. powódce ustalono VI kategorię zaszeregowania, przy czym wysokość wynagrodzenia nie uległa zmianie. Kolejno, w dniu 27 czerwca 2014 r., powódka zawarła z pracodawcą kolejne porozumienie, zgodnie z którym powierzono jej stanowisko asystenta fizjoterapii – kierownika zespołu fizjoterapeutycznego za wynagrodzeniem 3.800 zł oraz z dodatkiem specjalnym 20%. Jednocześnie w spornym okresie zatrudnienia obowiązywały różne przepisy wewnętrzne pozwanej Przychodni regulujące kwestie wynagrodzeń pracowników

w zależności od pełnionego stanowiska. W okresie od lutego 2013 r. do czerwca 2014 r. odwołująca otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 3.400 zł. W tym czasie obowiązywał Regulamin Wynagradzania z 2010 r. Tabela miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego stanowiąca załącznik nr 2 do Regulaminu, zgodnie z którą stawki zaszeregowania wynosiły odpowiednio: stawka VI – 3.300 zł – 3.800 zł, stawka VII – 3.600 zł – 3.800 zł. W momencie podpisywania porozumienia zmieniającego umowę o pracę, tj. w dniu 27 czerwca 2016 r., obowiązywał Regulamin Wynagradzania z 2013 r., który wszedł w życie 16 grudnia 2013 r. W tabeli miesięcznych stawek wynagradzania zasadniczego stanowiącej załącznik nr 1 do Regulaminu Wynagradzania przewidziano następujące kwoty wynagrodzenia w zależności od stawki zaszeregowania: stawka VI – 3.400 zł – 3.800 zł, stawka VII – 3.800 zł – 4.200 zł, stawka X – 5.000 – 5.500 zł. Stawki uległy zmianie na skutek zarządzenia nr (...) (...) Dyrektora (...) z 19 listopada 2014 r. i wprowadzenia nowej tabeli miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego według kategorii zaszeregowania. Od tego dnia stawki uległy zmianie: stawka VI – 2.800 zł – 3.800 zł, stawka VII – 3.100 zł – 4.300 zł, stawka X – 5.000 zł – 6.000 zł.

Na tle powyższego należało więc stwierdzić, że ocena zasadności roszczeń powódki – w szczególności co do drugiego z wymienionych wyżej, spornych okresów, tj. okresu pracy na stanowisku asystent fizjoterapii-kierownik zespołu fizjoterapeutów – wymagało nie tylko ustalenia wysokości stawek zaszeregowania obowiązujących w pozwanej Przychodni

w okresie objętym sporem, lecz przede wszystkim wymagało analizy, czy piastowane przez powódkę stanowisko było stanowiskiem kierowniczym, dla którego przewidziano inną, wyższą stawkę zaszeregowania, niż przewidzianą w umowie o pracę wiążącą ją

z pracodawcą. Analiza ta winna być poprzedzona poczynieniem szczegółowych ustaleń co do struktury organizacyjnej pozwanej w obrębie jednostki organizacyjnej, w której pracowała (oddział rehabilitacyjny), w szczególności ustalenia które ze stanowisk wyodrębnionych w tej jednostce miało charakter kierowniczy w myśl przepisów wewnętrznych pozwanej.

Sąd Rejonowy dokonał rozważań w powyższym zakresie, przy czym jak słusznie wskazano w apelacji ograniczył je do przepisów Regulaminu Organizacyjnego (...), który uchwalono dopiero w 2015 r., to jest jakiś czas po tym, jak powódce powierzono nowe stanowisko. Aktualność powyższych regulacji przypadła więc na okres, w którym powódka już pracowała jako kierownik zespołu fizjoterapeutów. Brak więc podstaw do zastosowania regulacji wynikających z ww. Regulaminu na okres poprzedzający jego wejście w życie, w którym powódka już pracowała jako kierownik zespołu fizjoterapeutów. Zasadnie skarżąca wskazuje, że przepisy regulujące strukturę organizacyjną pozwanej ulegały pewnej zmianie na przełomie lat, zaś wymieniony wyżej Regulamin organizacyjny stanowił jedynie jeden z etapów tych zmian. Przepisów regulujących strukturę organizacyjną pozwanej należało w pierwszej kolejności szukać w Statucie (...), wprowadzonym w pozwanej Przychodni na mocy Zarządzenia nr (...) Ministra Obrony Narodowej z dnia 21 czerwca

2012 r., a konkretnie w Rozdziale IV, dotyczącym struktury organizacyjnym przychodni. W przepisach tego rozdziału, w § 11, przewidziano, że szczegółową strukturę organizacyjną oraz sposób kierowania komórkami organizacyjnymi Przychodni określa Dyrektor w regulaminie organizacyjnym, który, jak wskazano powyżej, został wprowadzony dopiero w 2015 roku. Dodatkowo regulacje przedstawiające strukturę organizacyjną pozwanej zawierały również Regulaminy Wynagrodzeń, w tym zwłaszcza wersja z 2013 roku, który obowiązywał przez cały późniejszy okres zatrudnienia powódki na stanowisku asystenta fizjoterapii-kierownik zespołu fizjoterapeutów

Powołując się na przepisy Regulaminu Organizacyjnego Sąd Rejonowy wskazał,

że ze struktury organizacyjnej pozwanej przychodni wynika, że oddziałem dziennym rehabilitacji kieruje kierownik oddziału dziennego rehabilitacji, jednakże tego twierdzenia jednoznacznie nie potwierdzają dokonane wcześniej ustalenia faktyczne. Odtwarzając stan faktyczny sprawy Sąd Rejonowy powołał się m. in. na § 37 ust. 1 Regulaminu Organizacyjnego, przedstawił też opis obowiązków powódki wykonywanych w ramach powierzonego jej w lipcu 2014 roku stanowiska kierownika zespołu fizjoterapeutycznego oraz opis stanowiska kierownika oddziału dziennego rehabilitacji. Nie ustalił natomiast

w sposób jednoznaczny które ze stanowisk – czy drugie z wymienionych, czy też to piastowane przez powódkę – miało charakter stanowiska kierowniczego w komórce organizacyjnej, jaką był oddział rehabilitacji. Miało to znaczenie o tyle, że przepisy wewnętrzne pozwanej nie pozwalają na pełne dokonanie ustaleń w zakresie kto faktycznie był odpowiedzialny za prowadzenie oddziału rehabilitacyjnego. Sam zresztą Regulamin Organizacyjny zdaniem Sądu Okręgowego budzi w tym zakresie pewne wątpliwości.

W § 37 ust. 6 pkt 1 ww. Regulaminu wskazano, że działalność rehabilitacji medycznej

w Podmiocie Leczniczym koordynuje kierownik zespołu fizjoterapeutycznego podlegający służbowo zastępcy dyrektora ds. medycznych. Jednocześnie w Regulaminie Organizacyjnym, w rozdziale IV, wskazano m. in. jednostki organizacyjne w ramach pozwanej Przychodni, takie jak komórki organizacyjne, jednoosobowe stanowiska pracy, sekcje, przy czym dodatkowo w punkcie C tego rozdziału wskazano, że schemat organizacyjny podmiotu leczniczego stanowiska załącznik nr 1 do regulaminu. Pozwany w piśmie z 7 lipca 2016 r. przedłożył schematy organizacyjne komórek organizacyjnych, przy czym załączył do akt trzy egzemplarze prezentujące różne warianty organizacji oddziału rehabilitacyjnego, a dodatkowo każdy z nich w zakresie dotyczącym poradni rehabilitacyjnej różni się wyodrębnionymi pozycjami i zawiera zarówno stanowisko kierownika oddziału rehabilitacji dziennej,

jak i kierownika oddziału fizjoterapeutów. Trudno przy tym stwierdzić który ze schematów można uznać za obowiązujący oraz ustalić, w jakim czasie obowiązywał, gdyż nie zostały opatrzone datą, zaś inne dowody nie pozwalają na przyjęcie aktualności któregokolwiek z nich.

Wątpliwości Sądu Okręgowego budziło również przyjęcie przez Sąd Rejonowy kwestii dodatku specjalnego, jaki powódce przysługiwał. Regulamin Wynagradzania z 2013 roku – podobnie jak poprzednio obowiązujący Regulamin Wynagradzania z 2010 roku – odpowiednio w § 9 i 10, przewidywał dwa rodzaje dodatków związanych z powierzeniem pracownikom dodatkowych czynności: dodatek funkcyjny oraz dodatek specjalny. Zgodnie

z § 9 ust. 1 RW dodatek funkcyjny przysługiwał pracownikom funkcyjnym, o których mowa w § 8 ust. 4 i 5 Statutu (...) (to jest m. in. osób podległych Dyrektorowi Przychodni, przy pomocy których Dyrektor wykonuje swoje zadania, jak również kierowników komórek organizacyjnych), oraz pracownikom na stanowiskach samodzielnych, jeżeli ich zakres zadań obejmuje koordynowanie pracy innych pracowników albo wykonują dodatkowe zadania uzasadnione potrzebami pracodawcy. Z kolei dodatek specjalny, w myśl

§ 10 ust. 1, może być przyznany pracownikowi posiadającemu wysokie kwalifikacje jako zadaniowy dodatek fakultatywny do wynagradzania w przypadkach szczególnie uzasadnionych potrzebami pracodawcy na czas wykonywania powierzonych dodatkowo obowiązków lub zadań jednostkowych lub pracownikowi posiadającemu stopień naukowy

w dziedzinie odpowiedniej do powierzonych przez pracodawcę obowiązków.

Pewne informacje w tym zakresie zawierała również Tabela dodatków stanowiąca załącznik nr 2 do regulaminu wynagradzania, określającej wysokość dodatku funkcyjnego/specjalnego w zależności od wskazanych tam kryteriów; jednym z tych kryteriów było posiadanie stanowiska kierownika poradni/sekcji/zespołu, w zależności od rodzaju,

ilości i zakresu zadań i odpowiedzialności zawodowej. Mimo powyższych regulacji oraz faktu ich obowiązywania w spornym okresie zatrudnienia powódki Sąd Rejonowy kwestii tych nie rozważył i ograniczył się do stwierdzenia, że powódce przysługiwał dodatek specjalny. Co prawda w porozumieniu zmieniającym z 27 czerwca 2014 r. wskazano, że powódce przysługuje właśnie ten dodatek, jednakże w kontekście wspomnianych wyżej regulacji, jak również wątpliwości co do faktycznego charakteru powierzonego jej na podstawie ww. porozumienia stanowiska konieczne było również zbadanie, czy ten dodatkowy składnik wynagrodzenia spełniał cechy dodatku funkcyjnego, czy też, zgodnie z ustaleniem Sądu Rejonowego, dodatku specjalnego. Nie bez znaczenia w tym przedmiocie było również stanowisko pozwanego, który wskazywał, że powódce przysługiwał – oprócz przewidzianego w ww. porozumieniu zmieniającym – dodatek funkcyjny w wysokości 23% wynagrodzenia zasadniczego w okresie od 1 listopada 2014 r. do 1 kwietnia 2015 r. za pełnienie funkcji Pełnomocnika ds. Zintegrowanego Systemu Zarządzania, zgodnie z porozumieniem zmieniającym z dnia 12 listopada 2014 r. Okoliczności te miały również istotne znaczenie dla zgłoszonego przez powódkę roszczenia ewentualnego, które – jak wspomniano powyżej – nie zostało przez Sąd Rejonowy rozpoznane.

Jednocześnie Sąd Okręgowy miał na względzie, że całokształt przepisów wewnętrznych pozwanej zawierający regulacje opisujące strukturę organizacyjną Przychodni może budzić pewne wątpliwości. Przepisy ten nie są jednoznaczne, co może budzić wątpliwości interpretacyjne, a ich wykładnię – i tym samym poczynienie dokładnych ustaleń co do struktury organizacyjnej w kontekście dochodzonego przez powódkę roszczenia – dodatkowo utrudniają ramy czasowe obowiązywania poszczególnych regulacji, w tym w szczególności Regulaminu Organizacyjnego. W tym zakresie konieczne było usunięcie ewentualnych wątpliwości co do kwestii organizacyjnych w oparciu o zeznania świadków w zakresie,

w jakim przedstawili przyjęte w ramach działalności pozwanej rozwiązania organizacyjne.

W takiej sytuacji nie bez znaczenia w ocenie Sądu Okręgowego były również dostępne

w aktach sprawy informacje o czynnościach, jakie miały być wykonywane przez innych pracowników pozwanej, co do których nie było wątpliwości, że piastowali funkcje kierownicze, to jest R. P. oraz M. D..

Całokształt wymienionych wyżej okoliczności prowadził do uwzględnienia apelacji skarżącej jako zasadnej, przy czym z uwagi na częściowe nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy istoty sprawy, z uwagi na nierozpoznanie żądania zgłoszonego w piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2016 r., konieczne było wydanie orzeczenia kasatoryjnego.

To z kolei skutkuje stwierdzeniem, że skarżony wyrok podlegał uchyleniu na podstawie

art. 386 § 4 k.p.c., a sprawa powinna zostać przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie Sąd Okręgowy – jako sąd drugiej instancji – na tle art. 378 § 1 k.p.c. był zobowiązany do rozpoznania sprawy w granicach apelacji, w tym także zgłaszanych przez stronę powodową nieprawidłowości. Podnoszone w tym zakresie zarzuty

Sąd Okręgowy uwzględnił, uznając, że Sąd Rejonowy dopuścił się zgłaszanych przez stronę powodową uchybień w zakresie dokładnego ustalenia stanu faktycznego sprawy,

w szczególności kwestii mających znaczenie dla oceny zgłoszonego przez powódkę roszczenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności dokona ponownej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego celem której winno być ustalenie, czy powódka pracując na stanowisku kierownika zespołu fizjoterapeutycznego wykonywała pracę kierownika komórki organizacyjnej w rozumieniu przepisów wewnętrznych obowiązujących w pozwanej Przychodni i czy w związku z tym może być zakwalifikowana do innej stawki zaszerogowania, czy też nie. W tym kontekście Sąd Rejonowy poczyni ustalenia dotyczące rzeczywistej struktury organizacyjnej pozwanej Przychodni, z uwzględnieniem ich zmiany i modyfikacji na przełomie okresu zatrudnienia powódki objętego sporem. W tym kontekście Sąd Rejonowy weźmie w szczególności pod uwagę regulacje przepisów wewnętrznych pozwanej Przychodni (Regulaminy Wynagradzania, Regulamin Organizacyjny, Statut), zeznania świadków w zakresie specyfiki organizacji pracy w Przychodni oraz porównanie zakresu obowiązków wykonywanych przez powódkę w spornym okresie zatrudnienia na tle zakresu obowiązków wykonywanych przez R. P. oraz M. D. w trakcie powierzenia im stanowisk kierowników oddziału rehabilitacyjnego. W zależności od efektów tych ustaleń Sąd Rejonowy rozważy również konieczność dopuszczenia wnioskowanych przez stronę powodową,

a nie przeprowadzonych w toku postępowania, dowodów z opinii biegłego z zakresu księgowości oraz kadr i płac oraz dokumentacji uzyskanej z (...) Oddziału (...) wnioskowanych w piśmie procesowym powódki z dnia 23 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy rozpozna również żądanie powódki zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2016 r. w którym na wypadek nieuwzględnienia roszczenia opartego na dotychczasowej podstawie powódka wniosła o zapłaty kwoty 16.720 zł na podstawie nieprzyznania jej obligatoryjnego w jej przypadku dodatku funkcyjnego w wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 387 § 1 uchylił zaskarżony wyrok w całości i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu celem ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.

SSO Małgorzata Jarząbek SSO Marcin Graczyk SSO Monika Roslan-Karasińska (spr.)